

SZÉKELY HIRLAP.

Politikai és társadalmi lap s a „Jogász-Egylet” közlönye.

Szerkesztői szállás:

Szent-Miklós-utca 791. sz. hová a lap szellemi részét illető cikkek küldendők.

Kiadó-hivatal:

A ref. főtanoda könyvnyomdája, hova az előfizetési pénzek és reklamációk küldendők.

Hirdetési díj: Egy háromszor hasábozott garmond sor ára 6 kr; bélyegilleték minden hirdetés után külön 30 kr.

A hirdetési díjak előre fizetendők.

Hirdetéseket elfogad: helyben a kiadó-hivatal; Pesten: Lang Leopold, Erzsébettér, 9. sz.) Bécsben Haasenstein és Vogler (Neu-Markt 14. sz.)

Megjelenik e lap

minden szerdán és szombaton egy egész lven.

ELOFIZETÉSI ÁR:

Félévre 3 frt.

Negyedévre 1 „ 50 kr.

M.-Vásárhely, 1875. aug. 17-én.

(M.) Magyarországnak talán egyetlen egy vidéke sincs, melyen a kézi munka, illetőleg az emberi erő annyira, s oly nagy mennyiségben igénybe vehető, s foglalkoztatható, s egyszersmiud jövedelmezővé tehető lenne, mint az ugynevezett Székelyföldön. S különösnek tűnik föl, hogy onnan mégis kivándorlások történnek s még különösebb, hogy ezen kivándorlások lehető megszüntetésére legujabban a sajtóterén a kitelepítés indítványoztatott.

Nem vonjuk kétségbe, hogy a tervezett kitelepítéssel nyerhet a főváros, vagy a telepítési helyül kiszemelendő más vidék munkaereje; de maga a Székelyföld, s különösen a különben szülőföldjéhez annyira ragaszkodó székelység bizonyára nem.

Elvártuk, hogy beszéljék ki magukat az ezen kérdéssel foglalkozók, s nem kevés aggodalommal látjuk, hogy az iránt sok egyébről beszélnek, csak arról nem, a miről első sorban gondoskodni kellene.

Az e tekintetben legujabban nyilvánult nézetek czáfolgatásába nem bocsátkozunk. Nem pedig azért, mert úgy látszik, hogy a székelymentő tervezők egy része nem ösmeri helyi viszonyainkat, nem a székely nemzet multját és jelenét, s nem különösen azon specialis okokat és bajokat, melyek régebben, mint most, a kivándorlás valódi motivumait képezték és képezik, s melyek a tervezett kitelepítés által csakis magában semmi esetre el nem enyészthetők.

Azon mindenesetre csak örvendenünk kell, hogy fajunk iránt oly nagy az érdeklődés, nem hallgathatjuk el azonban aggodalmainkat a tervezett kitelepítés sikeressége iránt.

Az igaz, hogy van a Székelyföldnek néhány tulnépesedett községe is, melyek területének találja, nem képes a község lakosságának élelmi szükségleteire megkívántató gabona mennyiséget megteremni, az igaz, hogy rengeteg erdői egy részében a legprimitívabb faipar és szükkörű baromtenyésztésen kívül alig tapasztalható más foglalkozás. — De az, a ki a Székelyföldet s annak gazdasági, mint socialis körülményeit közelebbről, s részletesen ösmeri; ki az eddigi kivándorlások okaival közelebbről számot vetni képes, aligha szerencsés ötletnek fogja találni a kitelepítési expedienst. Próbálták azt már több ízben, még pedig nem csak szóval és hirlapi cikkekkel, hanem nagyfoku jó indulattal, s áldozatkészséggel, s vagy egyáltalában nem, vagy csak csekély mérvben sikerült. S engedjék meg a kitelepítést tervezők, hogy azon kérdést intézhessük hozzájuk, hogy a Schweicz sivár, terméketlen talaju községeinek lakói mért nem vándorolnak ki, s mért nem szükséges őket kitelepíteni?

Nem tudjuk, hogy igen-e és minő feleletet kapunk ezen kérdésre; de, mint a kivándorlás okainak már régi idő óta mondhatni közvetlen szemlélői, kötelességünknek tartjuk, a tapasztalat követelményeinek megfelelőleg a magunk részéről is nyilatkozni.

Szereti a székely ember a hazai jó bankó pénzt épen úgy, mint az oláhországi aranyat; s munkaképes része a székelységnek nem igen megy addig máshova dolgozni, míg otthon jövedelmező foglalkozást talál s végezhet; és sokkal inkább ragaszkodik földjéhez és övéihez, mint talán a föld akármely más nemzetének tagjai, s épen azért nem sokat reménylhetünk a tervezni szándékoltn kitelepítéstől. Sőt inkább még közijök kellene telepíteni olyanokat, kiktől a lét küzdelméhez szükségeltető, s az értelmi és anyagi gyarapodásra szükségeltető s a helyi körülményekhez találó s érvényesíthető eszközök iránti ösmereteket a lehető legrövidebb idő alatt, s a legnagyobb mérvben elsajátíthassák. Nem magas politika, hanem a gyakorlatiasság követelte életbölcseesség kell tehát ahhoz, hogy a székely kivándorlás egyelőre mérsékeltebbé, s jövőre fokozatosan megszüntetessék.

A Székelyföld még mai, sok tekintetben kezdetleges állapotában eltartja lakosságát mindazon helyein, melyeken a gazdaszat, a népnevelés, közigazgatás, az igazságszolgáltatás s mindezekkel kapcsolatos társadalmi viszonyok kellemessé és szeretetté teszik az otthon megélhetést. A székely nép elég erőteljes és értelmes arra, hogy helyes nevelés és igazgatás mellett még industriosussabbá változtathassék. S ha azzá nem tétetik szülőföldén, a Székelyföldön, alig, vagy csekély részben fog az sikerülni Budapesten, vagy hazánk bármely más részében.

A kitelepítés helyett tehát mi sokkal czélszerűbbnek tartanók, hogy megbízható közegek által készíttessék egy kimutatás, még pedig községenként az utóbbi időben kivándorlottakról, körülményeiről; kitüntetve egyszersmind azt is, hogy azok közül hányan és minő állapotban tértek vissza; kipuhatólandók egyszersmind szigoruan, az illető község, gazdaszati, népoktatási, közigazgatási s igazságszolgáltatási viszonyai s hiányai és bajai, s a nyerendő hű adatokhoz képest teendő meg az intézkedések, úgy az e tekintetbeni hiányok elenyésztetése, mint a lakosságnak lehetőleg saját otthonjában, vagy otthonja közelében jövedelmező munkájával leendő ellátása iránt. Ezt azonban, nézetünk szerint, a kormány kezdeményezheti, s előmozdítja, de sikeres keresztülvitele csak a székelyföldi vagyonosabb s értelmesebb egyének erős elhatározással párosult egyöntetű akarata, s időt, erőt s egy kis áldozatot nem kimelő törekvésétől reménylhető.

Valamire való székely ember sem hordárnak, sem pinczérnek, sem ujság-kihordónak nem fog

elszegődni Budapestre, míg itthon kellő nevelés, igazgatás és foglalkoztatás mellett mindenik megélhet, s hasznos tagja lehet hazájának, s nemzetének.

Sapienti satis.

Esküdtszéki tárgyalás.

1875. aug. 16-kán tartatott meg a helyi kir. törvényszéknél az Ugron Gábor elleni sajtóperbeni tárgyalás. Már 8 órakor nagy számú hallgatóság foglalta el a termet, míg a szomszéd teremben az esküdtszék megalakult, és pedig, mint már jelezve volt egyszer, elnökölt Hildebrand József; bírák voltak: Fogarasi Dániel, Gyárfás József; jegyző: Ziegler Emil; esküdtek, rendesek: Barabás József, Molnár Zsigmond, Benkő József, Borsos György, Baruch Adolf, Medgyesfalvi László, Dr. Z. Knöpfler Vilmos, Száva Farkas, Akácós Mózes, Wagner Frigyes, Duducz János, Ambrus Lajos; póttagok: Molnár József, Bányai Lajos.

Az általános kérdések után felolvastatott az incriminált cikk, mely következőleg hangzik: „Ha mi egyszer kidőlünk a közteherviselés igájából, ki pénzén fogják ruházni és koplaltatni azon liberias cselédséget, a melyeknek hadsereg a neve, ölés a mestersége, kudarcz a nyeresége s időpusztítás a szolgálata.”

Mielőtt vádlott, ki szintén a cs. kir. közös hadseregben szabadságolt állományu katona s volt egy évi önkéntes magára a cikkekre nyilatkozott volna, a kir. ügyész indítványára a hadügyminiszterium felhatalmazása olvastatott fel; azután vádlott kérte nem csak az incriminált passust, de magát az egész cikket az esküdtszék eleibe terjesztetni; mely kérésének azonban ezúttal csak azon esetben adatott hely, ha magára a felolvasott részre egyéb megjegyezni valója nem lenne; miután pedig beismertette általa, hogy azt ő írta, felolvastatott az egész „jog és kötelesség” című vezérczik.

Mely után magán vádló kir. alügyész Dr. Melzl Oszkár előadta a már írásban is benyújtott vádindítványt, mely Ugron Gábort a btk. 491. és 492. §§. szerint minősült és a btk. 493. §. szerint büntetendő becsületsértésben elmarasztalni kelle; erre Ugron Gábor igen csinos, de a tér szűke miatt egészben nem közölhető vádbeszédét terjesztette elő, melyben előadja, hogy a liberias elnevezés, még a fejedelmek korából származik, hol a darabontok — kik szintén katonák voltak — ezen nevet viselték s a cseléd szó nem sértő, de azok nem is becsület nélküliek; a kudarczra vonatkozólag a történelemből hoz fel példákat, melyek igazolják azt, hogy az osztrák hadsereg több ízben szenvedett vereséget; a mi pedig végre a szándékosságot illeti, megjegyzi, hogy ő ezen testületet becsületében megsérteni nem akarta, s a gúnyos kifejezés magában még nem sértő.

Kir. alügyész ellenészrevételeire vonatkozólag fejtegette a hadsereg hibás szervezetét, s ő Felsége személye felhívására a legmélyebb hódolat és alattvalói tisztelet kifejezése mellett említi meg, hogy még csak gondolatában sem állott a legnagyobb személyre czélozni.

Ezek után az esküdtek a keblileg választott elnök Dr. Knöpfler Vilmos vezetése alatt visszavonultak s a közetkező három kérdésre szavaztak:

1-ső kérdés: Meg vannak-e az esküdtek arról győződve, hogy a kérdéselt cikket vádlott írta?

Egyhangulag igennel.

2-ik kérdés: Meg vannak-e arról győződve, hogy azon cikk szavai valósággal becsületsértők?

Egyhangulag nem mel.

3-ik kérdés: Meg vannak-e végül arról győződve, hogy ezen czikk szavai által a cs. kir. közös hadsereg ellen becsületsértés van elkövetve?

Egyhangilag nem mel.

Mely határozat alapján vezető Hildebrand József kihirdette ez értelemben az ítéletet, mely, miután felek költséget nem számítottak fel, e tekintetben nem intézkedett.

Ezzel véget ért még $\frac{3}{4}$ 12 órakor délelőtt az első — e királyi törvényszéknél megtartott — esküdtszéki tárgyalás.

Szépművészetek hazánkban.

I. Festészet.

(Folytatás.)

E négy ezer számot megközelítő kiállított tárgyakat leírni foliántok kellenének, mert a mythologia történelem, vallás politika, allegoria és mindennapi közélet; csaták arcképek társadalmi darabok, tájképek, tengerészet, növény-, ásvány- és állatvilág, tarka vegyületben; Ázsia mellett Afrika, Anglia mellett Némethon, Shakespeare után Goethe, Krisztus és az ingerkedő odaliske, Magdolna és a Sibylla, király és kuldus, a hárem szultánnoi és Mackbeth boszorkái; Tasso vagy Don Quixotte, oroszánok, lovak, mameluckok, törökök, medveadászatok és szentegyházak fölszentelése, minden csodálatos bravúrral annyiszor és oly izletes összeállításal váltakozik, hogy már a nézés is több időt vesz igénybe, mint a mennyit azon czél elérésére szentelhetünk mit magának kitűztünk, hogy általános vonalokban ismertessük a szépművészeteket hazánkban némi hasonlítással a külföldhez és annak előhaladásához.

És örömmel állapíthatjuk meg, hogy ezen francia új iskola, mely költői találékonyság és tüzes őszhangzat tekintetében a legjelesebb szerzőket a velencei iskolából nem csak megközelítette, de sőt meg is haladta; a szépek határai közötti merész képzelete hatását úgy üzi, hogy konfitársaink teljes elismerését és rokonszenvét megnyerte.

A kiállítás mesteri képei közül kiemeljük Alma-Tadema „festészet” című művét.

Egy képtár szemléletét tünteti a festész előnkbe. Elöl a terem közepén egy sárga kereveten ül egy fiatal ember római paraszt ruhában és nézi az előtte egy állványon levő képet, kezében egy sárga pünköszt rózsát tart, melynek virító szirmai gyönyörű ellentétet képeznek subája határozatlan fakóságával. Mellette Olaszország legszébb leányai egyike mélylázva néz a festvények sokaságára, mely előtte elterül. Mint egy lilium, levelei zöldjének mélyéből úgy emelkedik gyönyörű fejcskéje ki széles, de finum szabásu mellét takaró kendőjének gazdag redőiből, ártatlanul sugárzó szépségben. Kezében fehér legyezőjét tartja, melylyel lassu mozdulatokkal öntudatlanul szőke hajdiszére hajtja az erős napfényt, mely legyezőjén tollhegyről tollhegyre szökdécel.

A háttérben egy szakállas savanyu arczu úrfi mond valamely képre kicsinyítő ítéletet, melyet barátja, a kerevet végén ülve, hallgat; távolabb két személy vizsgálja a falon függő régi római képeket.

Megjegyzendő, hogy a kép alakjai mind megrendelt arcképek.

Körültolngták a látogatók Becker Adolf „Rispa” is, mely a szent bibliából Sámuel II. könyvének 21-ik része 10-ik címének azon jelenetét ábrázolja, midőn „Rispa, Ajának leánya, nem engedi vala az égi madarakat a hét akasztotttra szállani.”

A tárgy felségesen van választva és a kivitel által nagyszerűség tekintetében örök dicsőségre számíthat a kép.

A bibliai történet röviden ez:

Saul, Izrael királya, sok gibeonitát kivégeztete és azért Dávid király uralkodása alatt három évig nagy éhség szállott az országra. Dávidnak megmondá az Úr az éhség okát, miért is hivatá Dávid a gibeonitákat és megígérte, hogy a mit kívánnak teljesíti. A gibeoniták hét embert kértek a Saul maradékiból, kiket felakaszszanak. Dávid Rispanak két fiát: Armonit és Mefibosetet és Saul leányának Mikálnak öt fiát átadá a gibeonitáknak, hogy felakasszák a hegyen. Rispa fekete gyászruhát vett, felvoná magának sátor gyanánt az akasztófák helyén levő kősziklára és nem engedte a madarakat oda nappal s a vadakat éjszaka.

Egy kopár, szakadozott szikla tetejében hét akasztófa nyúlik föl magasra a borongó felhők gomolyái felé; mindegyikén Saul ivadékából egy gyönyörű fiu függ, azon helyzetben, melyben gyötrő kinok közt a halál meglepte. Jobbról egy óriási sas közelit és hátra vetvén testét csó-

rével és karmával neki megy Rispanak, ki bal kezét magasra emelve, jobbájában egy dorongot suhogtatva egy nagy lépéssel előlép és átkot szórva az undok állatra és fiai gyilkosaira, testével takarja fiai tetemeit. A világosság azon oldalról jő, a melyről a sas közelit és tele testen találja Rispát.

Rispa képének kifejezése a halántékai felé vonuló ördögi vonással, a szem fehérének kiemelése és a szemöldök megnyújtása által teljes vadságot mutat.

A kép borzasztó, de színezete és összeállítása a szentirási jelenetet megfoghatólag varázsolja a néző elibe.

Hasonló borzalmas kép a Bayard Emilé „A waterlooi ütközetben megsebesültek.”

Egy csatatérhez közel eső pajtában, melynek nyitott kapuján kívül láthatók a még ide hozandó sebesültek; egy francia sebesült, kit egy porosz mellé fektettek a rőtönzött ágyra, magához térve elaléltságából, megismeri az ellen egyenruháját és neki esik dühödten; a két félholt ember viaskodva egymás testéről a vérázott kötélkeket igyekeznek leszaggatni, a többi sebesültek irtózat-tal fordulnak el a jelenettől, csak egy angol katona nézi a legszélsőbb előtérből kimondhatatlan hideg vérrel. Ő neki a lába van meglőve, de az nem fészélyezi nagy élvezettel bevárni ki lesz a győztes.

A jelenet Vaulabelle történelméből való.

Nagyszerűbben foglalokzik azonban Berue-Bellecour a csatafestéssel. Ő az 1870. október 21-iki Malmaison melletti ütközetből állít előnkbe egy hű képet, melyben ő maga is részt vett és magamagát is oda festette.

Egy közvetlen előttünk álló embermagas zöld sövény mögött egy festőkből és írókból álló század tiralleur van, kik hatalmasan puskáznak egy dombnak mérsékelt lejtőjéről előnyomuló poroszokra és potyognak is a poroszok derekasan.

A képnek különös érdeket ad az, hogy ezen leku-porodott, vagy hason fekvő emberek, mind hires emberek, megismerhető arcképei. Ott van Vibert a genre festő; Jaquet, Leloir, ki képeit kissé hátra fordítja, bal kezét tölemeli, hogy fejét egy mellette szétrobbanó kartács darabjaitól megóvjá. Maga Berue Bellecour épen tölti chassepots puskáját.

A kép valódisága azon tökéletességével van festve, mely Franciaországban az ilyen themákra nézve úgyszólván törvénynyé vált. A kezelés inkább szabad, de gondos is és a valódiság eme szembeszökő látszata majdnem a diorámával határos.

Aublet „Margit kertje” Fausztból, mintha apró virágaitól búcsút venne, a templombamenetel jelenetében van megörökítve. Nagyon szép érzéssel festett kép.

Bastieu-Lepages egy kitérő arcképet; Bideauld Henrich egy „paraszt leányt,” ki egy fészek madarat tart kezében és azokkal ingerkedik — állítottak ki.

(Folytatása következik.)

Szász-Régen, 1875. aug. 11-én.

Tekintetes szerkesztő úr!

A m.-vásárhelyi első dalárda a helyi polgári zenekar közreműködése mellett városunk sétatéri színjében mult vasárnap nagy számú közönség előtt mutatta be magát az általuk pénztáruk gyarapítására rendezett dal-, zene- és táncestetélyen.

Ezen nap eredménye minden tekintetben felülmulta várakozásunkat. A közönség, dacára a kellemetlen esős időnek, a közbeeső országos vásárnak és azon körülménynek, hogy az itt működő szintársulat tapintatlan igazgatója ugyanezen estvére előadást hirdetett és tartott, nem kívánta elszalasztani a kínálkozó alkalmat, és úgy a dal- és zeneestetélyen, valamint az azután következett táncvígá-lomban is, oly szép számmal jelent meg, hogy az estetély összes bevétel, a mint halljuk, 370 forintot eredményezett.

Különbben már jó előre megjósoltuk a m.-vásárhelyi dalárdának ezen szép eredményt, mert már a bevonulás és a zenekarunk által rendezett fogadtatás alkalmával is, sürü záporosó képében hullott az áldás Szász-Régen piaczn a dalárda tagjai fejére, mely azonban később a szivhez szóló dalokért a szép számú közönség tapsviharai, és a szépnem részéről a dalárda tagjainak a tánc körül tanusított fáradhatlanságukért kivívott elismerésük által lón kárpótólva.

A közönség tetszése a műsorozatban foglalt népdalok: „árva madár kesereg a lomban” és „deres a fű” eléneklése alkalmával nyilvánult legélénkebben, melyeket, valamint a zenekíséret mellett záradékul előadott „Kosuth” indulót is a dalárdának ismételnie kellett.

Az igazság ellen vétenénk, ha e helyt saját zenekarunkról is nem szólanánk a legnagyobb elismeréssel. A két testület mintegy felülmulni igyekezett egymást a da-

rabok előadásában, elannyira, hogy nem csak egy ajakról hallottuk azon méltán kiérdemelt észrevételt, hogy zenekarunk még soha oly jól nem játszott, mint ezen az estetélyen.

A rendezőség megrovására nem fojthatjuk el azon nézetünknek kifejezést adni, hogy a dal- és zeneestetély végeztével a sétatér egyik pavillonjában rendezett közvacsora merőben elhibázott volt. Ezen helyiség ugyanis, eltekintve attól, hogy emeletet képez, elannyira szűk, hogy csak is a dalárda és zenekar tagjait és azok elnökeit fogadhatá magába, s különben is csak ezek számára lévén teritékről gondoskodva, minden mások mintegy el voltak zárva a dalárda tagjaival ismerkedéstől és azon felköszöntők meghallgatásától, a melyek a két testület nagyvontisztelt elnökei által emeltettek, a melyekből azonban mások, fájdalom! mit sem hallhattak.

Hasonló ünnepélyeknek egyik fő célja tagadhatlanul az ismerkedés, társalgás és eszmecsere lévén, mitől itt a közönség merőben el volt zárva; nem fogja rosz neven venni a rendező bizottmány, ha felkérjük, hogy más alkalommal ily célra oly helyiséget válasszon, hogy abba a szoros értelemben vett egyleti tagokon kívül mások is helyet találhasanak; vagy talán nem volt a m.-vásárhelyi dalárda mindnyájunk vendége!?

Még csak annyit kívánunk felemlíteni, hogy a tánc — szünetek alatt felváltva a dalárda dalai által — és kedélyesség egész regeli négy óráig tartott, mikor is a dalárda bucsút véve e várostól eltávozott.

Ha a m.-vásárhelyi dalárdának ezen kirándulásához kapcsolt reményei teljesültek, azon csak örvendeni tudunk, és egyszersmind biztosítjuk ezen testületet, miszerint ezen városban a legjobb hírnevet hagyta maga után.

r....W.

Jogi szemle.

Bűnvádi eljárásunk köréből.

Dr. Székely József,

kir. főügyési helyettes urtól.

(Folytatása és vége.)

Az 1871. XXXIII. t.-cz. 17. §. c. pontjával az ügyési utasítás 27. §-a ugyanis nem látszik ellenkezésben lenni, mert az első köteleességé teszi ugyan a kir. ügyésznek, hogy a bűnvizsgálat befejezte után az eljárás megszüntetése, vagy a perbefogatás iránt indítványt tegyen, a mig a másik kijelöli, hogy ezen indítványt meg kell előzni az előadó véleményének, mely intézkedés őszhangzásban áll a b. p. r. t. 192. §-al is, mely viszont köteleességé teszi a törvényszéknek, hogy a befejezetten beterjesztett vizsgálatot előadónak adja ki, s ez szükség esetében kivonatot készítvén közli az ügyészszel véleménye kíséretében, kinek azt indítvánnyal kell visszaterjeszteni.

Hogy ennek így és nem másként kell történni, elég világosnak tűnik fel az említett §. azon további intézkedéséből, miszerint az előadó és ügyész, s illetőleg törvényszéki előlülő véleményeik meghasonlása esetében a fennforgó differentiák fölött a törvényszéknek kell határozni, illetőleg dönteni.

Kétségtelen továbbá az, hogy az előadónak tanulmányozni kellett a vizsgálatot, mielőtt indítványtétel végett a kir. ügyészszel közölte, sőt bonyolultabb ügyeknél még kivonatot is kell készítenie, következésképpen igen természetesen véleményét is meg kell alapítania mert különben soha sem volna tájékozható, hogy az előadó véleménye és kir. ügyész indítványa között van-e meghasonlás, vagy nincs? Például a kir. ügyész a vele végindítványtétel végett közlött vizsgálatot befejezettnek még nem tekinti s igen természetesen végindítványt nem téve egyelőre csak kiegészítéseket indítványoz, ha az előadó már az előtt nem tanulmányozta a vizsgálatot, s így véleményt sem alkothatott magának, miként fog a b. p. r. t. 192. §-a fogatosittatni azon esetre, hogy ha mind az előadó, mind a kir. ügyész további kiegészítéseket látnak szükségesnek, s ha az előlülő is hozzájárul ezen nézetekhez, a kiegészítések a törvényszék határozata nélkül is azonnal fogatosittandók?

De mellőzhetetlennek látszik az, hogy az előadó véleményének kifejtésével közölje a vizsgálatot a kir. ügyészszel a b. p. r. t. 193. §-ra való tekintettel is. Mert akár ellenkező nézetben vannak az előadó és ügyész, akár mindkettő befejezettnek tekinti a vizsgálatot a b. p. r. t. 193. §-a értelmében az ügy előadásának meg kell előzni az ügyész indítványát, következésképpen az előadó véleményének is, a mint az 1872-ig gyakorlatban is volt. Mint fennebb is említve volt, az 1871. XXXIII. t.-cz. életbe-

s társai Petrik Mihailla és társai e. szerződés teljesítése, Szentkovics Zakar, mint Szentkovics Miklós árvai gyámja Csiki Mária e. 525 frt, Rogozán Páraszkhiva s társai özy. Rogozán Juonné s t. ellen oszt. rész: ki., Bothos Albert Kurtha Kondrátye birtokkiigazítás, Miron Antalné Török József és társai e. végrehajtási ügyében a vételár felvétele, Derzsi Lőrincz Keresztes Mihály e. elfoglalt fekvők visszaadása i. perők.

I. Osztály. II. Tanács.

Petri Ádám r. b. által.

Bartha József Medgyesi Antal s t. e. 250 frt urbéri kötvény s jár., Tunyogi Farkas s t. Pálfi András s t. e. 729 frt 50 kr. kár és veszített haszon, Nemes János Fogarasi Péter e. 35 frt kártérítés, Kohn János Butyka Ferencz e. som. vh., Forró Károly Fotos közs. som. vh., Koncz Pántilimon Vlášiu Juon e. 70 frt, Barabás Pál Diamántstein Ábrahám e. 16 frt 40 kr. haszonbér hátr., Diamantstein Ábrahám Betegh Ferencz e. 200 frt, Nicolae Herlea Ávrám Belucz e. birt. háb. és kártérítés, Zudor Elek Wéber Mihály e. 350 frt haszonbér összeg i. perők.

Bömches Gyula r. b. által.

Fesztinger Sámuel Sturek István e. 85 frt, Kacsó Péter Hunyadi Ferencz e. 100 frt, Kis Sándor Bartha P. János e. 38 frt, Izsák Lázár Gedáli Farkas e. 120 frt, Schmidt János György Schuster György e. birt. háb. Bratu Alemánu s t. Bongárd közs. e. birt. háb., Gróf Teleki Sándor és Gyula George Diu Sztoda s t. e. birt. háb., Vén Mózes Pál Mózes e. 22 frt, Biró Károlyné Keresztes András és Bene Imréné hagyatéka e. 14 frt 43 i. perők.

III. Osztály.

Sztoyka Antal r. b. által.

Moiszil Filip és több társai tolvajság, Juon Mihailla lui Tanásze sulyos testisértés, Ursza Dumitru sulyos testisértés, Czerán Dumitru s t. tolvajság, Porca Gligor s t. emberölés és sulyos testisértés i. bünperők.

Mégay Ferencz p. bíró által.

Mánovics Nicolaé s t. nyilv. erőszak, Unehiasu Sávi s t. tolvajság, Apáthi János sikkasztás, Hegedüs György nyilv. erőszak, Gagyí-Mózes gyilkosság, Fleaka Juon becsületbirt. elleni kihágás, Constantin Máriuteza becs. bizt. elleni kihágás, Gligor Toma testibirt. elleni kihágás, Marosán George becs. bizt. elleni kihágás, Köllő Károly s t. közint. és közhivatal köteleessége elleni kihágás, Potrik Imre testibirt. elleni kihágás, Ciofli Mária becsületbirt. elleni kihágás iránti bünügyök.

I. Bünügyek.

Dr. Dózsa Miklós pót bíró által.

Ráduly Sándor s t. tolvajság, Pildner József s társai tolvajság, Oprea Móisze és társai sulyos testisértés, Dristmán Ilia tolvajság, Logber Ferencz tolvajság, Borbély Mózes erőszakos nemű közösülés, Tatár Vaszilika sulyos testisértés, Csucsán Ignác s t. tolvajság, Botta Nicolai s t. tolvajság, Székely Zsigmond tolvajság, Dán Dumitru s társai sulyos testisértés, Bakó János sulyos testisértés, Hár Juon emberölés, Rintye Juon tolvajság, Orbán Sándor sikkasztás miatti bünügyei.

II. Kihágások.

George Pulea testibiztonság, Martin Martini becs. bizt., Both János életbirt. Kratoszsky J. M. becs. bizt., Opra Alexa s t. testibirt., Ternengel György s t. egészség, Stef Glie becs. bizt., Dugács Ávrám testibirt., Ludwig György s társa becs. bizt., Juon Bugyur s t. vagyonbirt., Koseriu György Rosu testibirt., Rác Niculáj becs. bizt., Geitenárin Niculáj becs. bizt., Bodán N. Mária becs. bizt., Szöcs Mihály és társa testibiztonság elleni kihágásai.

Bécsi tőzsdei árkelet.

(augusztus 16-án.)

5% metallique	70.80
5% nemz. államkölesön	64.15
1860. államkötvény	11270
Bankrészevény	9.21
Hitelrészevény	216.80
London	111.50
Ezüst	101.15
Arany	5.26 ¹ / ₂
Napoleon arany	8.91 ¹ / ₂
Földteh. ment. kötvény magyarhoni	82.—
„ „ „ temesi	80.75
„ „ „ erdélyi	81.—
„ „ „ horvát-slavon	84.—

Felelős szerkesztő:

KUTI ALBERT.

Sz. 654. eln. 1875.

Pályázati hirdetmény.

(129) (1—3)

A m.-vásárhelyi kir. törvényszéknél két díjjas joggyakornoki állomás jövőn ürese-désbe, annak betöltése ötletéből ezennel pályázat nyittatik, s fölhivtnak a pályázni kívánók, hogy jogvégzettségüket igazoló, s az államvizsgák letételéről szóló bizonyítványaikkal, felsze-relt folyamodványaikat folyó évi szeptember hó 1-ső napjáig alólirt kir. törvényszéki elnökséghez nyujtsák be.

M.-Vásárhelytt, 1875. aug. 13-án.

A kir. törvényszéki elnökségtől.

Hildebrand József,
elnöki helyettes.

Alólirtt ügyvédi irodát

nyitván,

értesíti az ügyvédi közbenjárást igénybe vevő t. cz. közönséget, hogy lakása

Maros-Vásárhelytt, nagy-szent-király-utca

142. számú házban

van.

Calutiu Simon,

h. ügyvéd,
volt m. k. curiai fogalmazó.

(125) (2—2)

Sz. 8303.—1875.

polg.

Hirdetés.

A m.-vásárhelyi kir. törvényszék által az 1874. évi XXXV. t. ezikk 15. §-a rendeletéből közöltetik, hogy kir. közjegyző **Tompa Gyula** közjegyzői irodáját M.-Vásárhelytt a poklos-utcában 525. házszám alatti helyiségben folyó évi augusztus 1-én megnyitotta, s ugyanakkor működését meg is kezdette.

A kir. törvényszéknek Maros-Vásárhelytt, 1875. augusztus 11-én tartott üléséből.

Hildebrand József,
elnöki helyettes

Veress,
igazgató.

(130) (1—1)

Hirdetmény.

A maros-vásárhelyi **Lénárt**-féle fürdői intézet, hozzá tartozó lakással és kerttel, bekövetkezett haláleset folytán,

haszonbérbe adandó.

Biztosítékot nyujtható haszonbérteni kívánók sziveskedjenek alólirthez fordulni.

M.-Vásárhelytt, 1875. aug. hó 7-én.

Dr. Scheitz Antal,

h. ügyvéd.

(725) (3—3)

Sz. 3574.—1875.

Hirdetmény.

Alólirt tanács a következő munkálatokat, u. m.:

a) a Deák-Ferencz-utczában 175 □ öl hosszúságú kőburkolat felszedését, s újbóli lerakását;

b) ugyanott 175 □ öl egészben új követet lerakását, s végre:

c) ezen vonalról 72° 4' 8" kőb öl földásásnak 30 öl távolságra leendő elhordása munkáját nyilvános árlejtés útján szándékozván eszközöztetni, értesittetnek vállalkozni kívánók: hogy az árlejtés folyó év és hó 19-én d. e. 10 órakor a tanácsi irodában fog megtartatni.

Felkiállási ár összes fennebb jelzett munkálatokra 1090 frt 13 kr. o. é., mely összegnek 10% lesz bánatpénzül leteendő.

M.-Vásárhely sz. kir. város tanácsának, 1875. aug. hó 7-én tartott üléséből.

(128) (2—2)

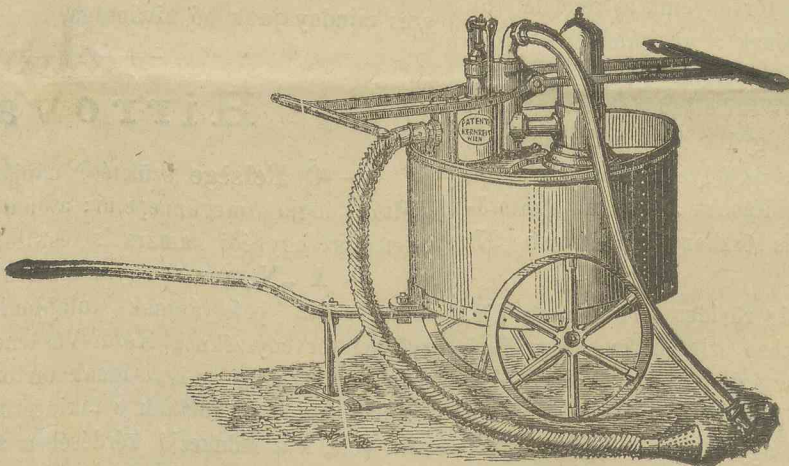
A városi tanács.

(124.)

Fecskendők eladása.

4—8

Tüzi fecskendőket különböző nagyságban, legjobb minőségű és egészen új szerkezetűeket ked-

vező fizetési feltétellek mellett szállitok; eladás végett néhány ily fecskendő mindig készletben van.

Lakásom Maros-Vásárhelytt, Tyukszerutca 150l. sz. Gombási ház

Wallerstein Bernát.